

[Kulturministeren]

ste forår. Det forslag, vi drøfter i dag, er fremsat af Det Radikale Venstre. Man ønsker at give kunstnerne en kompensation for det forbrug af deres værker og præstationer, som følger med privatkopieringen. Alle vores nordiske naboer og næsten alle EF-lande har fundet det nødvendigt at styrke de kulturelle nyskabende elementer i deres samfund gennem vederlag af den her foreslåede karakter.

Jeg har en meget positiv opfattelse af de kunstneriske og ophavsretlige sider af forslaget. På den anden side bliver jeg nødt til at repetere nogle af de forbehold, regeringen havde sidste forår.

Det er regeringens politik, at der ikke bør pålægges befolkningen nye afgifter, og selv om der her er tale om et vederlag, har det alligevel en afgiftspræget karakter, uanset at pengene ikke ville gå til staten, men til ophavsmændene og de udøvende kunstnere. Vi kan se, at afgiften ville medføre prisstigninger. Den kan også være med til at få grænsehandelen til at blomstre op, en grænsehandel, som vi netop har arbejdet på at fjerne ikke mindst i forhold til Tyskland.

Vi er desuden principielt betænkelige ved, at toldvæsenet pålægges yderligere opgaver i forbindelse med en privat organisations virksomhed. Vi må sætte spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er muligt for toldvæsenet efter 1. januar 1993 at fremskaffe de ønskede oplysninger.

Lovforslaget synes også at forudsætte, at der skal ske en afgiftsregulering i forhold til udlandet. Det er et meget væsentligt punkt, som vi må se nærmere på, for hvis vi skal betale vederlag for musik, video, film i forhold til udlandet, må vi jo også forvente en gensidighed i forhold til Danmark. Det er selvfølgelig vigtigt, at de vederlag, der bliver opkrævet, i så høj grad som muligt tilfalder danske kunstnere og dansk filmproduktion. På det punkt savnes der klare internationale regler, og det hører med i regeringens forbehold, at vi ikke synes, reglerne i forhold til andre lande, i forhold til EF, er tilstrækkeligt afklaret.

EF-Kommissionen er på vej med et direktiv om disse ting, og det hører med til regeringens forbehold fra foråret 1990, som jeg gerne vil gentage her, at vi skønner, at en række tekniske spørgsmål vedrørende forholdet til andre lande, forholdet til EF, kræver en yderligere

afklaring. Det viste sig jo også sidste år, at Forbrugerrådet og forhandlerne havde en række tekniske forbehold. Vi vil gerne understrege disse forbehold over for lovforslagets udformning.

Vi vil positivt medvirke til en afklaring i udvalget. Vi vil fra regeringens side anbefale den ophavsretlige side, som er vendt mod kunstnerne, men vi vil på grund af den måde, lovforslaget er udformet på, ikke kunne stemme for det i den nuværende udformning.

Søren Hansen (S):

Jeg har læst dette lovforslag med den allerstørste interesse, og under læsningen slog det mig pludselig: Det her har jeg læst før. Faktisk genkendte jeg forslaget fra ord til andet, punktummer og kommaer og det hele. Det er nu heller ikke så mærkeligt, at jeg fik den tanke. Forslaget er identisk, for ikke at sige en afskrift, en kopi, af det forslag, som Socialdemokratiet og SF fremsatte sidste år.

Da det nu er et forslag, der har at gøre med ændring af netop ophavsretsloven, så havde man måske kunnet regne med eller forvente, at samme lovs § 3 i det mindste var blevet respekteret. I § 3 hedder det: »Ophavsmanden« – i dette tilfælde -mændene og -damerne – »har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik« – hvad god skik – »kræver, såvel på eksemplarer af værket, som når dette gøres tilgængeligt for almenheden.«

Det er ikke sket. Men nu ved forslagsstillerne, Det Radikale Venstre, hvordan man skal forholde sig, hvordan man opfører sig, når man en anden gang – hvis man gør det en anden gang – finder på at kopiere andres forslag. Lovforslaget her handler jo om afgift på bånd, ikke om afgift på afskrift af lovforslag, så det dér med afgiftens størrelse lader vi ligge til en helt anden gang. Undskyld jeg siger det: Det undrer mildt sagt.

I øvrigt er lovforslaget lige så godt, lige så udmærket, som da det sidste gang blev fremsat af Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet. Dengang, det var i foråret 1990, kunne lovforslaget ikke opnå radikal tilslutning. Til gengæld kan jeg love Det Radikale Venstre støtte til gennemførelse af vores – åh, undskyld, De Radikales lovforslag, eller hvordan det nu er, det er. Det er nu heller ikke så farlig afgørende. Vi støtter lovforslaget under alle omstændighe-